

La
PRINCESA
dels
Llops

Cathryn Constable

Traducció de l'anglès de Jordi Vidal i Tubau

laGalera

Primera edició: octubre del 2013

Disseny de la coberta: Steve Wells

Fotografia de la coberta: Marat Ildarovich Safin

Adaptació de la coberta i maquetació: Endoradisseny

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Títol original anglès: *The Wolf Princess*

L'edició anglesa va ser publicada el 2012 a l'editorial Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, BA11 1DS

© 2012 Cathryn Constable, del text

Els personatges i les localitzacions d'aquesta novel·la són © de l'autora i no poden ser usats sense el seu permís. Tots els drets reservats.

© 2013 Jordi Vidal i Tubau, de la traducció

© 2013 La Galera SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95. 08019 - Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Egedsa

Roís de Corella, 16

08205 Sabadell

Dipòsit Legal: B-17.660-2013

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4625-7

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

C, M, R, S

Capítol 1

EI BOSC

*D*óna'm la mà, *Sophie*. Hem de marxar!

Era la veu del seu pare. No el podia veure, però sabia, d'alguna manera, que tenia els cabells esbullats i que duia el seu abric gastat, el que tenia la vora penjant com una ala trencada. Ell li va agafar la mà i l'hi va prémer amb força, i junts van arrencar a córrer a través del bosc glaçat i argentat. Ella sabia on anaven. Sempre al mateix lloc, un indret conjurat a partir dels seus contes, dels seus somnis i records. Es van aturar al límit dels arbres. L'alè els sortia en forma de bafarades i la neu queia com una gruixuda cortina de punta. Uns flocs grossos com arnes voleiaven davant dels seus ulls.

—*Espera, Sophie*—va dir ell—. *Ja ve. La veus?*

I les seves paraules van invocar una jove, vestida amb una capa llarga i amb el rostre ocult sota una caputxa. La *Sophie* va albirar un rínxol de cabells de color ros fosc. La dona estava coberta de flocs de neu que es transformaven en diamants.

—*Qui és?*

No va poder sentir la resposta del seu pare, però ell li va estrènyer la mà i li va cantar... aquella preciosa cançó la lletra de la qual havia oblidat. La Sophie volia preguntar al seu pare per aquella dona, però ara la cançó s'havia convertit en un conte. Ja no pararia d'explicar-li el conte.

Era l'hivern. Nevava. Hi havia una noia perduda al bosc. I... la Sophie va sentir que se li oprimia el pit de por... un llop.

Va notar que la mà del seu pare deixava anar la seva.

—*No em deixis!*

Però ell ja no hi era. I la tristesa i la por es van barrejar amb els flocs de neu i ho van cobrir tot.

—Sophie!

No! Aquesta veu venia d'un altre lloc. No volia contestar.

Va prémer la cara contra el coixí, provant de tornar al bosc. Quedar-se en aquell somni estrany, on podia assaborir l'aire fred i net com una barreja de caramels de menta i diamants... percebre el bosc tot al voltant... sentir el cruixit de la neu sota els peus...

—Estàs desperta?

La Sophie va sospirar i va passar una mà per la vànova, com per espolsar-ne la neu.

—Ara sí, Delphine.

Va procurar no semblar malhumorada. Però la jornada al Nou Internat Bloomsbury per a Senyoretes havia començat i ja no s'aturaria. Era massa tard per somiar.

Es va girar de panxa enlaire i va mirar el sostre. Per què

la vida real havia de ser tan avorrida? Per què l'internat semblava tan... beix? Va mirar al voltant els tres armaris estrets, les tres austeres tauletes de nit i les tres taules i cadires ratllades, i va desitjar... alguna altra cosa. Alguna cosa bonica, encara que fos menuda. Branques enormes de cirerer dins d'una urna d'àgata... cortinetes de punta a la finestra... llum d'espelmes... En aquella estreta i humil habitació de Londres no hi hauria mai res de bonic ni emocionant. Ni missatges secrets ni espionatge. Ni aventures.

Només classes.

La Delphine es va incorporar al llit i es va estirar. Els cabells rossos se li van escampar al voltant de la cara i les espatlles. Semblava una princesa dels Plantagenet acabada de despertar al sepulcre d'una església després de mil anys de son serè.

—Quin temps fa?

Naturalment, a la Delphine, el temps només li interessava per poder decidir quin pentinat es faria. I el llit de la Sophie era a tocar de la finestra. La Delphine feia la mateixa pregunta cada matí.

La Sophie es va incorporar. Va contemplar un moment la fotografia del seu pare a l'ampit de la finestra. La imatge havia copsat l'expressió somiadora i burleta que li semblava recordar, com si el seu pare acabés de veure o sentir alguna cosa que li interessava. Va descórrer la cortina.

La finestra donava a un carrer estret de cases altes, i la Sophie havia d'estirar el coll per poder veure un tros de cel. Fins i tot quan la llum del sol hi tocava de ple, aquell carrer era humit i depriment. Avui, unes gotetes de pluja regali-

maven pels vidres bruts, així que no hi havia cap necessitat de mirar el cel, que, d'altra banda, era del color habitual a Londres: gris plujós.

—És increïble la quantitat d'aigua que hi ha al cel de Londres —va comentar la Sophie.

—Ja fa quatre dies que està així —va respondre la Delphine—. Creus que la pluja s'avorreix? Creus que deu voler fer alguna altra cosa que no sigui caure sobre la monòtona ciutat de Londres?

—També plou a París, oi? —va fer la Sophie.

—És clar que sí! Però, a París, fins i tot la pluja és bonica.

—Tant de bo nevés —va murmurar la Sophie.

Es va preguntar si el somni del bosc hivernal es repetiria. Podia fer que tornés?

—Nevar? Ets boja? —La Delphine es va estremir—. La neu fa malbé les sabates.

—Però això és igual —va replicar la Sophie—. Ens despertariem i tot semblaria tan diferent... Potser fins i tot «seria» diferent. Com un conte de fades. No seria increïble que, només per una vegada, fes prou fred perquè nevés?

—Aquest temps només és bo a la *piste* —va dir la Delphine amb fermesa—. Amb uns esquís enganxats als peus. —Va tornar a estirar-se i va badallar amb distinció, com si fos un gat—. Despertem la Marianne? —Va treure les seves llargues cames del llit i va bellugar els dits dels peus. Duia les ungles pintades de color verd metàl·lic—. Si no ho fem, tornarà a quedar-se sense esmorzar.

—A què treu cap aquesta fascinació per l'esmorzar?

Una noia de cabells llisos i foscos va sortir de sota una

vànova de color marró, amb els ulls lleganyosos i la cara inflada per la son.

—Ei! Parla!

La noia va parpellejar com un talp, va buscar a les pal-pentes unes ulleres amb les barnilles metàl·liques un xic vinclades i se les va posar.

—Per què camines de puntetes, Delphine? —va pre-guntar.

—Per activar la circulació —va respondre la Delphine. Aleshores es va aturar i va abaixar el cap fins als genolls per raspallar-se els cabells—. I això és per prevenir les ar-rugues.

—Quina ximpleria —va ruflar la Marianne—. No hi ha cap prova científica que ho demostrï.

—I, a més, tu no tens arrugues —va assenyalar la Sophie—. Només tens tretze anys.

—És l'estil francès.

La Delphine va arronsar les espatlles, com si això fos una explicació suficient. Va tornar a aixecar el cap, es va recollir els cabells amb un monyo en un costat i el va sub-jectar amb una agulla de cap. «Ser mig francesa comporta molta feina», va pensar la Sophie. I exigia molt de temps.

—Ah, però avui hi ha un motiu especial per desper-tar-se! —La Marianne va enretirar la vànova amb un ines-perat rampell d'energia—. És dijous. Ens donaran les notes de l'examen de Geografia!

La Sophie va gemegar. Havia d'esforçar-se sempre per no quedar esclafada entre les elevades pretensions acadèmiques de la Marianne i les igualment elevades preten-

sions estètiques de la Delphine. Bàsicament, no valia la pena que la Sophie intentés resistir aquella pressió; al capdavall, a hores d'ara ja s'havia acostumat a la sensació d'estar esclafada.

Va mirar el rellotge.

—Val més que ens vestim.

—Concediu-me vint minuts —va dir la Delphine, posant-se una bata de color rosa pàl·lid i dirigint-se cap a la cambra de bany.

—«Vint minuts»?

La Marianne va fer una ganyota.

—Jo no trigaria tant encara que ho fes tot dues vegades —va comentar la Sophie.

—Per això jo tinc l'aspecte que tinc... i tu semblés...

Però, fos el que fos allò que semblava la Sophie, la Delphine no acabava de trobar la paraula per definir-ho. Es va aturar de sobte i es va quedar mirant, com si acabés d'acudir-se-li alguna cosa.

—Què? —va fer la Sophie.

—En realitat ets molt maca —va dir la Delphine—. Tens unes celles boniques. Una pell perfecta. Però no s'hi fixa ningú perquè sempre et descuides de raspallar-te els cabells. I no se t'acudeixi posar-te aquell suèter de l'escola que dus... està ple de forats.

—Doncs és l'únic que tinc. I para de mirar-me així!

La Delphine va arronsar les espatlles.

—Hauries de pensar en aquestes coses.

—Però per què? —va exclamar la Sophie—. Si ningú no es fixa mai en mi!

La princesa dels llops

—És inútil dir-li res, Delphine —va intervenir la Marianne, posant-se la bata—. És feliç tal com és.

La Delphine va sacsejar el dit.

—Creu-me, un dia voldràs fer bona impressió.

—Bé, no coneixeré mai ningú important —va replicar la Sophie—. De manera que tant és que el meu suèter tingui forats o no.

—Tu espera't! —va dir la Delphine—. Avui mateix podria aparèixer algú important!

—Això és tan probable com que nevi a l'estiu —va fer la Sophie, tot rient.

Capítol 2

La VISITA

Feien molt tard a l'esmorzar. L'olor de torrades humides els va sortir al pas quan baixaven l'escala del darrere, amb les sabates carrisquejant sobre el terra de linòleum.

Quan van arribar a baix, van sentir uns passos més feixucs davant seu i van veure la figura amb vestit de pana del seu subdirector. L'home es va girar quan elles miraven d'esquitllar-se pel seu costat.

—Bon dia, noies —va dir alegrement, consultant el seu rellotge—. Val més que us afanyeu. —Es va fixar en la Delphine—. Jo de tu, Delphine, d'ara endavant, provaria de fer-me un pentinat que no m'ocupés tant de temps.

La Sophie va abaixar el cap, va mirar fixament a terra i va procurar fer-se invisible. Sabia que podia passar desapercebuda pel costat de la majoria dels professors. Era una de les seves habilitats més útils.

Però no pas aquest matí.

El senyor Tweedie es va escurar la gola.

—Sophie? —va dir, just quan ella creia que havia aconseguit fugir—. Puc parlar amb tu?

—Però faré tard a l'esmorzar, senyor —va protestar la Sophie—. Vostè mateix ho ha dit.

—Serà un moment. Estic segur que les teves companyes et podran portar alguna cosa.

La Delphine i la Marianne van copsar la insinuació i van córrer cap al menjador. La Delphine va formar amb els llavis la frase «em sap greu» mentre se n'anava.

La Sophie va tractar d'evitar l'esguard amoïnats del senyor Tweedie. Quan hi havia un problema, més que arrufar les celles, se li descomponia tot el rostre.

—És aquest suèter, Sophie —va sospirar.

La Sophie va provar d'ajustar-se la peça responsable del conflicte de manera que els forats no fossin tan evidents.

—I el calçat —va continuar l'home—. Sabatilles de ballet, de les que es lliguen als peus amb unes cintes... No figuren a la llista de l'uniforme, oi?

La noia va fer que no amb el cap.

—Sophie, no sé si ja has escrit a la teva tutora per demanar la roba. Vam quedar que ho faries, oi?

En sentir la paraula *tutora*, una imatge de la Rosemary —una dona de mitjana edat de cabells rossos grisencs, tallats molt curts com si fos un xicot, asseguda dreta com un fus en un tamboret a la seva cuineta ben endreçada— va aparèixer davant dels ulls de la Sophie. Ella i la Rosemary no tenien res en comú, cap mena de relació. Però la pluja, un cotxe manllevat, el cansament del seu pare vidu i un gir inesperat en una fosca carretera comarcal s'havien combi-

nat una nit en un còctel fatal per convertir la Rosemary i la Sophie en companyes per a tota la vida. Com que era l'única amiga de la família que les autoritats havien pogut localitzar després de l'accident, la Rosemary s'havia fet càrrec temporalment de la Sophie fins que es pogués trobar un parent de la nena, ara òrfena. Però el pare de la Sophie no havia portat allò que la Rosemary anomenava una «vida convencional». La mare de la Sophie havia mort quan ella era un nadó, i el seu pare l'havia dut a viure a molts llocs diferents. Parlava de viatges màgics, del següent indret on anirien. Tenia pocs amics i, pel que es veia, cap parent.

—La Rosemary té molta feina —va dir la Sophie, ficant un dit en un dels forats més menuts de la màniga del suèter i estirant-lo sobre l'ungla per mirar de dissimular-lo. Va aixecar els ulls cap al rostre bondadós i preocupat del senyor Tweedie i va somriure amb més aplom del que sentia—. Ara mateix va molt atrafegada i no m'agrada molestar-la...

La Sophie no va voler afegir «quan és fora». Valia més que a l'escola no sabessin quant de temps passava la Rosemary fora del país. Això només causaria problemes.

—Però no és només el suèter o les sabatilles, Sophie, és tota la teva roba. —El senyor Tweedie semblava tens—. Tot el que et poses és tan... —Es va interrompre—. Has d'entendre que no és que em molesti, però val més que t'integris. Mira a objectes perduts. —El senyor Tweedie va fer cara de «t'ho dic de debò»—. Abans que la senyora Sharman et vegi.

Al menjador, la Sophie va agafar un plat blanc i gruixut de la caixa de plàstic situada al costat del taulell, va triar el plàtan menys macat i un got de suc de taronja aigualit i ho va posar tot en una safata. Després es va asseure amb la Delphine i la Marianne a la llarga taula de cavallet. Eren les últimes, i el personal de cuina ja estava recollint.

—Què volia en Tweedie?

La Marianne tenia un llibre de Física estintolat sobre el saler. La Sophie va recordar que avui tenien un examen. Se n'havia oblidat del tot.

—Alerta suèter.

—Ell, rasca que rasca —va intervenir la Delphine—. Hauries de fer cas de tot el que et diu. Això normalment l'atura.

—Ha de fer la seva feina —va dir la Marianne, sense apartar els ulls de la pàgina—. Sabíeu que l'angle d'incidència és igual que l'angle de reflexió?

La Delphine va girar els ulls en blanc.

—I tu sabies que és primer de març? —es va afanyar a dir la Sophie, tractant de distreure la Marianne—. Això vol dir que la llista ha de sortir aquest matí.

—Quina llista?

La Delphine va agafar un trosset de mantega i se'l va posar a la vora del plat. En va tallar un bocí encara més petit amb el ganivet i el va estendre sobre una part minúscula de torrada. Tot seguit va mossegar la torrada untada amb mantega abans de repetir l'operació. La Sophie va calcular que, a aquell ritme, trigaria deu minuts a acabar-se una llesca. (Sens dubte, la Marianne ho podria calcular en un segon.)

—On anirem l'última setmana del trimestre —va explicar la Sophie, pelant el plàtan.

La Delphine va arronsar les espatlles.

—Ja saps que no anirem a cap lloc que sigui interessant o emocionant. Això ho reserven per al sisè curs.

—Segurament ens tocarà Cuina en un ambient rústic —va sospirar la Sophie.

—O els Camps de batalla francobelgues —va afegir la Marianne, aixecant els ulls del llibre—. Això si tenim molta, molta sort.

—Bé, això no està pas malament si només has estat a Cornualla —va comentar la Delphine.

—Però a mi m'agrada molt Cornualla! —va protestar la Marianne.

—Però no és gaire *chic*, oi? —va continuar la Delphine—. No és com l'Île de Ré, on pots portar pantalons curts fets a mida i unes sabatilles de lona còmodes.

—Jo vull fer el viatge a Sant Petersburg —va declarar la Sophie.

Ja està. Ho havia dit. I s'havia promès que no ho faria. Sabia per la seva experiència amb la Rosemary que demanar alguna cosa era la manera més segura de no aconseguir-la. Es va mossegar el llavi. Ara ja no hi hauria cap possibilitat. Tant de bo hagués mantingut la boca tancada una estoneta més.

—Tu somia! —va riure la Marianne, mentre es guardava el llibre de text a la bossa—. Ja saps que no hi ha cap esperança.

En el fons, la Sophie sabia que tenia raó. Només les que

feien nivell A de Rus tenien alguna possibilitat d'anar-hi.

—De totes maneres, qui, que tingui un dit de front, voldria anar a Sant Petersburg abans de l'estiu? —La Delphine es va estremir—. Hi farà massa fred al març.

—Però neu a Rússia! Això és el que compta! —La Sophie es va abraçar—. A més, ja estic acostumada al fred. El pis de la Rosemary és una nevera. Creu que la calefacció central és una cosa immoral.

—És molt perjudicial per al planeta —va convenir la Marianne amb beateria—. Però com t'ho fas per mantenir l'escalfor sense la roba adequada?

—La Rosemary em va donar un abric vell de visó per posar-me'l al llit.

—De manera que la calefacció central és immoral, però matar animals innocents per treure'ls la pell està bé? —va exclamar la Marianne.

—Bé, és una pell molt vella. De totes maneres, els animals ja serien morts, a hores d'ara. I et fa sentir com si portessis una cosa d'un altre món...

—Això no hi té res a veure!

—Però vosaltres no us estireu mai al llit, a la nit, i us imagineu que sou una altra persona? —va preguntar la Sophie.

La Delphine va aixecar una de les seves celles perfectes.

—Algú que no sigui jo?

—Quan em poso aquell abric —va continuar la Sophie—, ja no sóc la Sophie Smith... Em sento com si fos una comtessa bonica, fugint d'una vida buida de festes i balls per trobar el meu destí... amb els cosacs... i viatjo

a través de Rússia embolcallada en pells a la llitera d'un tren... i sota el meu coixí... —sabia que semblava boja, però no podia parar— ...hi ha una capsa de ratolins de sucre i gats de xocolata embolicats amb paper de plata amb els ulls de lluentons... i... una... pi-pistola.

Va arribar fins al final de la frase perquè no havia sabut aturar-se abans de dir «pistola». Per l'expressió del rostre de la Marianne, era com si hagués dit «pingüí».

—Una pistola? —La Delphine va fer cara de no entendre res—. Què...?

Va decidir desafiar la incredulitat de les seves amigues. Ho diria, i prou.

—Necessito una pistola per matar els óssos i els llops.

—De debò creus que la bala d'una pistola aturaria un ós? —va ruflar la Marianne—. Són unes bèsties molt ferotges quan s'enfaden. Pensa en la supervisora quan li agafa un rampell de còlera... i encara més!

La Delphine va tornar a untar-se la torrada amb mantega com si li fes la manicura.

—Jo necessito una piscina i un bon bany de sol. —Va adoptar un aire pensatiu—. Naturalment, un iot és sempre un avantatge.

—Massa aire lliure! —va riure la Marianne, mentre es carregava la motxilla repleta de llibres a l'espatlla i s'acabava el got d'aigua—. A mi doneu-me una biblioteca i un foc a terra.

—Però no hauríem d'anar a mirar el tauler d'avisos? Tenim temps? —va preguntar la Sophie.

Potser no seria Sant Petersburg, però volia saber on

passaria la Setmana Santa. Segurament la Rosemary s'inventaria alguna excusa per no ser a casa, com de costum. Quan la Sophie era petita, la Rosemary ho havia trampejat llogant una sèrie d'*au-pairs* i fent tot allò que podia per desentendre's d'aquella nosa per a la seva vida ordenada i centrada en la seva carrera. L'internat, així que la Sophie va fer onze anys, havia constituït un veritable alleujament per a totes dues, però les vacances no sortien al radar de la Rosemary.

—Sí, però no podem fer tard a Física. Us preguntaré el principi antròpic pel camí, si voleu —va suggerir la Marianne.

La Delphine i la Sophie es van mirar fent una ganyota mentre sortien del menjador, prenent la dreuera prohibida a través de la biblioteca. Cap d'elles no tenia ni idea de què parlava la Marianne. No era pas un bon averany per a l'examen de Física.

La Marianne va sospirar en veure la cara desconcertada de les seves amigues.

—El principi antròpic va ser enunciat per Robert Dicke, un científic cosmològic, el 1961, per explicar la presència de coincidències increïbles a l'univers.

—No és cap coincidència que m'avorreixis mortalment —va murmurar la Delphine—. No recordo haver sentit res d'això a classe.

—Tornarà a treure una nota extraordinària —va sospirar la Sophie—. La Marianne deu ser l'única alumna de l'escola que treu més del cent per cent en un examen de Física.

—Però és que és molt interessant! —va exclamar la Marianne—. Com, si no, es pot explicar per què som aquí?

—Perquè fem dreuera a través de la biblioteca? —va suggerir la Sophie.

—No. Aquí. Amb A majúscula. Tot ha evolucionat cap a aquest moment, no ho enteneu? El nivell exacte de força nuclear feble que permet que brillin els estels, que permet que la matèria es fusioni per formar els planetes, l'oxigen, l'aigua... Només una lleugera variació i tot el món s'esfondraria.

La Sophie i la Delphine van continuar caminant.

—No ho enteneu? —La Marianne no podia parar de xerrar—. Som aquí, al lloc que ocupem, perquè «només» podem ser aquí. No hi ha cap altre lloc possible per a nosaltres.

La Sophie va provar d'imaginar-se que el conjunt de l'univers havia estat evolucionant cap a aquell moment únic: ella, la Sophie Smith, encaminant-se cap al tauler d'avisos.

Però, com li passava amb la majoria de les Grans Idees de la Marianne, es va rendir.

La Delphine va remugar «fascinator» i va assentir amb el cap com si ho entengués tot, però la Sophie es va adonar que ja escodrinyava el final del passadís, on un grup de noies s'aplegava al voltant del tauler d'avisos, rient i parlant molt emocionades.

La Sophie es va endarrerir i va encreuar els dits. «Ja sé que no pot ser Sant Petersburg», es va dir. «Però, per una vegada, no podrien haver-se equivocat a l'oficina i posar el

meu nom a la llista que no em correspon? No em menjaré cap més pastisset de melassa de la Marianne, ni faré servir el dentífric de la Delphine ni aquell xampú de lavanda que la seva mare li envia des de París, i aniré a buscar ara mateix un suèter com cal a objectes perduts i seré bona la resta de la meva vida...»

Es van apropar a la colla de noies. La Delphine es va obrir pas a empentes fins al capdavant.

—Oh, típic! —La Millie Dresser, una noia avorrida del curs superior, semblava contrariada—. M’han tocat els camps de batalla.

I se’n va anar feta una fúria.

La Sophie no s’atrevia a mirar. Es giraria cap a l’altra banda i esperaria que la Delphine l’hi digués. Mentre no ho sabés, encara hi havia una possibilitat... Les veus s’aixecaven; crits de «Quina sort que tens!» i «Això t’ensenyarà a ser més aplicada en Geografia!» l’envoltaven. La tensió era insuportable.

—Què? —Va clavar un dit a l’esquena de la Delphine—. On anirem?

La Delphine només va poder dir «Cuina en un ambient...» quan va sonar el timbre que anunciava el començament de les classes.

A la Sophie li va caure l’ànima als peus. Una sensació de decepció que ja coneixia. Que n’havia estat d’il·lusa creient que succeiria alguna cosa bonica o fins i tot diferent a la seva vida.

—Mala sort —va dir la Marianne, mostrant-se compassiva.

La Sophie es va girar... i es va trobar davant del senyor Tweedie, que ara no semblava gens comprensiu.

—Ho he dit de debò, Sophie —va fer amb veu estric-ta—. Canvia't el suèter!

—Senyor Tweedie!

La Sophie i el subdirector es van sobresaltar quan la figura de la senyora Sharman, la directora, se'ls acostava a grans gambades, l'encarnació de la determinació femenina, l'excel·lència i l'èxit acadèmic.

Els seus cabells amb reflexos s'havien assecat formant uns rínxols enormes que la pluja matinal no havia ajudat precisament a desinflar. L'acompanyava una dona alta i es-primatxada amb un mocador de seda al cap i unes ulleres de sol increïblement grosses.

La senyora Sharman va dirigir un somriure professional, fugaç com un coet, al senyor Tweedie.

—Em podria deixar una de les noies? La Delphine, per exemple?

—Noies? Noies? —va respondre el subdirector, confós, com si, en una escola plena de dones, no hagués sentit pronunciar mai la paraula *noies*.

La senyora Sharman, eixamplant el somriure, va assentir amb elegància a aquell desventurat exemplar del sexe més dèbil.

—Perquè ensenyi l'escola a la mare d'una possible alumna, naturalment! —va exclamar, fent un gest distret cap a la visitant—. La senyora... la senyora...

La dona no va dir res i es va limitar a examinar-se les ungles. La Sophie es va fixar, fascinada, que les duia pinta-

des de color blau marí. La senyora Sharman va arrufar els llavis amb irritació.

—La Delphine ha anat a Física —va dir la Sophie.

La directora va girar el coll per mirar la nena que acabava de parlar sense que l'hi haguessin demanat.

La Sophie es va empassar la saliva.

—Puc anar a buscar-la.

La senyora Sharman va obrir la boca de bat a bat i va fer uns ulls com unes taronges.

—Sophie! —Va aconseguir que aquell nom sonés com una maledicció—. El teu suèter!

El senyor Tweedie es va escurar la gola.

—Justament parlàvem del suèter...

La senyora Sharman va examinar el braç de la Sophie com si es tractés d'un espècimen científic.

—Fins i tot hi ha forats!

—Me'l canviaré —va murmurar la Sophie.

—I tant que ho faràs! —va etzibar la directora. Era clar que no es referia només al suèter. Va deixar anar el braç de la Sophie i va tornar a adoptar el somriure professional—. Porta'm la Delphine! Ja en parlarem després, Sophie Smith.

—Sophie Smith?

La visitant es va girar bruscament i va esguardar la Sophie per sobre de les ulleres de sol. La Sophie va veure que tenia uns ulls enormes i d'un blau molt pàl·lid, envoltats d'unes pestanyes lleugeres com plomes. Parlava amb veu sonora i greu.

La Sophie va notar que li cremaven les galtes mentre aquella dona la mirava de dalt a baix, fixant-se en tot, fins

i tot en els forats del suèter. Oh, per què no havia anat a objectes perduts abans d'esmorzar? Però, quan es girava per anar-se'n, la visitant va allargar una mà i la va subjectar pel colze.

La Sophie la va mirar. Els ulls de color blau pàl·lid estaven clavats en ella. Si no deseixia el braç de la mà d'aquella dona, estava atrapada.

—Aquesta senyoreta ja em serveix...

—Oh, no la necessita. —La directora va arrufar les celles—. No és l'alumna que li convé. —Veient que la dona no deixava anar el colze de la Sophie com era d'esperar, la senyora Sharman es va explicar—: A l'Internat Bloomsbury per a Senyoretetes disposem de molt poques places amb «tarifes reduïdes». —Va pronunciar aquestes dues últimes paraules com si d'alguna manera poguessin ferir els sentiments de la Sophie—. A causa de «circumstàncies familiars»... —Va aixecar les celles, pensant que aquest gest explicaria la condició d'òrfena de la Sophie, els cabells despentinats i els forats del suèter—. Ens prenem la nostra vocació benèfica molt seriosament! Tot i així, he de subratllar que la majoria de les noies de l'Internat Bloomsbury provenen de famílies impecables.

La dona va semblar que meditava les paraules de la senyora Sharman. Després va somriure a poc a poc. Va incloure el senyor Tweedie en aquest obsequi, i la Sophie es va fixar, atònita, que l'home s'enrojolava. La visitant es va inclinar cap a ell com una tulipa molt grossa i, tocant-li suaument el braç, va dir:

—Veiem la seva aula?

El senyor Tweedie va balbucejar alguna cosa i la directora va protestar:

—Valdria més que comencés per l'edifici de ciències. Però la Sophie no està disponible. Té classe.

—La Sophie Smith és noia per a mi! —va fer la dona, tot rient—. Farem bon equip! —Sense deixar anar el colze de la Sophie, la va conduir cap a la porta que donava al pati—. Ha parat de ploure! Ara veig pati on jugues!

La Sophie va fer un cop d'ull per sobre l'espatlla. El senyor Tweedie tornava a tenir el rostre crispat i el somriure de la senyora Sharman s'havia esvaït, al mateix temps que la seva boca dibuixava una «O» ben rodona.

Aleshores va notar que l'empenyien a través de la porta, amb la mà de la visitant fermament plantada a la seva esquena.